

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **Ing. T. W.**, narozen „X“,
bytem „X“,
zastoupen advokátem JUDr. Janem Walterem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti
žalovanému: **Krajská hygienická stanice Ústeckého kraje se sídlem v Ústí nad Labem,**
sídlem Moskevská 1531/15, 400 01 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v tom, že žalovaný dostatečně nereagoval na jeho žádost o informace ze dne 11. 4. 2019 v části, ve které požadoval informaci o projektované době, po kterou mají být pracovníci v pilařském závodu Pila Kovářská společnosti DABEN Kovářská, s.r.o. v obci Kovářská vystaveni hluku dělicí pily, a dále informaci, čím je tato doba podložena.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že dne 11. 4. 2019 požádal žalovaného „o poskytnutí informace o projektované době, po kterou mají být pracovníci v pilařském závodu Pila Kovářská Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

společnosti DABEN Kovářská s.r.o. v obci Kovářská vystavení hluku dělicí pily, a dále informací, čím je tato doba podložena. Pro případ, že by se tato doba v čase měnila, požádal žalobce o informace o všech změnách (jak dlouho má vystavení hluku trvat, kdy ke změně v projektované době došlo, čím je změna podložena). Žalovaný na podanou žádost reagoval tak, že žalobci dne 26. 4. 2019 doručil přípis ze dne 23. 4. 2019, č. j. KHSUL 18903/2019, v němž byly označeny dva podklady, kterými byly žádost č. j. KHSUL 39687/2013 a protokol č. 6755/2013, chyběl však údaj o tom, jak dlouho má vystavení hluku dělicí pily trvat. Žalobce byl přesvědčen, že žádost nebyla v zákonné lhůtě zcela vyřízena, a proto dne 27. 4. 2019 podal na postup žalovaného stížnost podle § 16a odst. 1 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“). Ministerstvo zdravotnictví rozhodnutím ze dne 9. 5. 2019, č. j. MZDR 20210/2019-2/PRO, postup žalovaného potvrdilo.

3. Žalobce měl za to, že bezvýsledně vyčerpal dostupné prostředky ochrany, přesto se požadované informace nedočkal, a proto přistoupil k žalobě proti nečinnosti žalovaného. Žalovaný je podle něj nečinný, neboť mu neposkytl údaj o tom, jak dlouho má být pracovník hluku vystaven; žádost v tomto rozsahu nebyla odmítnuta. Poukázal na to, že mu je známo, že žalovaný rozhodoval o zařazení prací vykonávaných v pilařském závodu Pila Kovářská podle míry výskytu faktorů, které mohou ovlivnit zdraví zaměstnanců, a jejich rizikovosti pro zdraví dle § 37 odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“). Žalobce zastával názor, že k tomu, aby žalovaný mohl vyhodnotit vliv hluku na zdraví pracovníků, musel pochopitelně disponovat údajem o tom, po jakou dobu budou pracovníci hluku vystaveni. Žalobce dále uvedl, že mu je známo, že žalovaný disponoval i jinými než na žádost označenými podklady, které by měly obsahovat podklady k údajům o projektované době, jakou mají být pracovníci vystaveni hluku dělicí pily. Jako důkaz navrhl rozhodnutí žalovaného ke kategorizaci prací v pilařském závodu Pila Kovářská a zároveň avizoval možnost označení dalších důkazů k prokázání svých tvrzení později.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný k výzvě soudu spolu se správním spisem předložil písemné vyjádření k žalobě, ve kterém shrnul průběh řízení dle InfZ. Jeho postup byl potvrzen i nadřízeným orgánem. Vystavení hluku dělicí pily má trvat tak dlouho, aby byla splněna povinnost střídání pracovníků v průběhu směny a dodrženy povinné přestávky. Žalobcem uváděné rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2013, č. j. KHSUL 40564/2013, bylo vydáno na základě žalobci předložených dokumentů, jím požadované informace však neobsahuje. Žalovaný tedy nemohl být nečinný, neboť žalobci sdělil všechny požadované informace, odmítnutí žádosti nebylo namístě. Závěrem poukázal na možné zneužívání práva na informace ze strany zástupce žalobce JUDr. Jana Waltera.

Replika žalobce

5. Žalobce v replice shrnul dosavadní průběh řízení o poskytnutí informace a řízení před soudem. Zopakoval, že žalovaný by měl požadovanými informacemi disponovat, neboť je potřeboval k plnění svých úkolů v rámci působnosti, konkrétně při rozhodování o zařazení prací vykonávaných v pilařském závodu podle míry výskytu faktorů, které mohou ovlivnit zdraví zaměstnanců, a jejich rizikovosti pro zdraví. K tvrzení žalovaného, podle kterého jeho rozhodnutí o zařazení práce do kategorie požadované informace

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

neobsahuje, žalobce namítl, že podstatou rozhodování podle § 37 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví je hodnocení vlivu jednotlivých faktorů prostředí, jakými jsou hluk, prašnost, vibrace atp., na zdraví pracovníků. K tomu, aby mohl žalovaný takové vyhodnocení provést, musel pochopitelně disponovat údajem o tom, po jakou dobu budou pracovníci jednotlivým faktorům prostředí vystaveni. Pokud žalovaný neměl údaj o tom, po jakou dobu mají být pracovníci Daben Kovářská, s.r.o. vystaveni hluku dělicí pily (v žádném z obou zmiňovaných podkladů se tento údaj nenachází), pak jeho rozhodnutí nemohlo dostat požadavků vyplývajících z § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

6. Žalobce konstatoval, že rozhodnutím Ministerstva zdravotnictví soud není vázán. Závěrem svého podání žalobce rozvedl polemiku s tvrzením žalovaného o možném zneužívání práva na informace jeho zástupcem. Žalobce navíc měl podezření, že se žalovaný dopustil pochybení ve své činnosti, ačkoli měl poznatky o tom, že v pilařském podniku v roce 2015 zaměstnavatel přistoupil ke změně technologie příčného krácení řeziva na daleko hlučnější zařízení s vibracemi a exhalacemi. Cílem žádosti o informace bylo opatřit si důkazy k prokázání či vyvrácení těchto podezření. K prokázání těchto tvrzení navrhl provedení důkazů záznamem z šetření Ministerstva životního prostředí ze dne 12. 2. 2015, spisem vedeným žalovaným k závazným stanoviskům ke stavbě „Pila Kovářská“, spisem vedeným žalovaným ke kategorizaci prací u zaměstnavatele Daben Kovářská, s.r.o., spisem vedeným žalovaným k podnětům k šetření porušení § 37 odst. 5 zákona o ochraně veřejného zdraví zaměstnavatelem Daben Kovářská, s.r.o. a podáními (166 ks) zmiňovanými žalovaným.

Duplika žalovaného

7. Žalovaný se v duplice vyjádřil k předestřenému podezření žalobce o jeho pochybení, které považuje za nedůvodné. Jako důkaz navrhl interní evidenci podání žalovaného ke dni 19. 6. 2019, přípis ze dne 25. 4. 2016, č. j. KHSUL 17269/2016, přípis ze dne 29. 10. 2018, č. j. KSHUL 51576/2018, a úřední záznam z jednání ze dne 1. 11. 2018.

Další vyjádření žalobce

8. Dne 29. 7. 2020 žalobce soudu doručil další své vyjádření. V žalobě uvedl, že mu je známo, že žalovaný disponoval i jinými než na žádost poskytnutými podklady, které by měly obsahovat údaje o projektované době, jakou mají být pracovníci vystaveni hluku dělicí pily. Takovýmto dokumentem byla akustická studie EKOLA group, spol. s r. o. „*Posouzení vlivu provozu Pily v obci Kovářská*“ z dubna 2014, kterou žalobce sám dohledal a v níž jsou údaje o expozici uvedeny v tabulce na str. 10. To, že tímto dokumentem žalovaný disponoval, dovozoval žalobce z toho, že tato akustická studie byla podkladem závazného stanoviska žalovaného ze dne 11. 6. 2014, č. j. KHSUL 23441/2014, ve kterém je zmíněna jako podklad. Oba tyto dokumenty navrhl provést jako důkaz.

Ústní jednání soudu

9. Při jednání soudu konaném dne 5. 8. 2020 právní zástupce žalobce trval na tom, že žaloba byla podána důvodně.
10. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž jednání odkázala na písemné vyjádření k žalobě a dupliku s tím, že nadále navrhovala zamítnutí žaloby, neboť žalobci byla poskytnuta požadovaná informace, a to včetně podkladů, ze kterých žalovaný vycházel a které měl pro posouzení k dispozici.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. Soud v souladu s § 52 s. ř. s. provedl dokazování akustickou studií EKOLA group, spol. s r.o. nazvané „*Posouzení vlivu provozu Pily v obci Kovářská*“ z dubna 2014. Z té soud zjistil, že tato na straně 10 obsahuje tabulku parametrů posuzovaných zdrojů hluku, která byla převzata z Protokolu Zdravotního ústavu se sídlem v Ústí nad Labem č. 6755/2013.

Posouzení věci soudem

12. Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 věty první s. ř. s. se po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení lze domáhat, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
13. Z práve uvedeného vyplývá, že v tomto řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. se nelze domáhat uložení povinnosti vydat jakékoliv rozhodnutí či osvědčení, nýbrž jen taková rozhodnutí a osvědčení, která lze považovat za správní akty jako výsledky činnosti správních orgánů při výkonu veřejné správy. Zcela základním předpokladem pro uložení povinnosti správnímu orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení je tedy skutečnost, že správní orgán je nečinný při vydání rozhodnutí nebo osvědčení ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., tj. musí se jednat o materiální správní akt, kterým se zakládá, mění či závazným způsobem určuje veřejné subjektivní právo či povinnost, popř. jiným způsobem se zasahuje do právní sféry účastníka správního řízení. V řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu je soud oprávněn zkoumat pouze to, zda v příslušné věci samé došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí nebo jestli vůbec takové rozhodnutí mělo být na žádost žalobce vydáno. To jinými slovy znamená, že soud není oprávněn posuzovat formální náležitosti již vydaných rozhodnutí a rovněž je vyloučeno, aby soud posuzoval, zdali měl správní orgán svým rozhodnutím či osvědčením žalobci vyhovět.
14. Na tomto místě soud předesílá, že po vyhodnocení skutkového a právního stavu, prostudování spisové dokumentace a provedeném dokazování dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Pro posouzení projednávané věci soud považoval za nezbytné nejprve vyjasnit, podle kterého zákona mělo být v řízení postupováno: zda podle InfZ, tedy obecného předpisu, který žalobce označil v žádosti a podle kterého při vyřizování žádosti postupoval i žalovaný a Ministerstvo zdravotnictví, nebo s ohledem na § 2 odst. 3 InfZ podle zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 27. 4. 2007, č. j. 9 Ca 270/2004-39, uvedl, že „*není povinností žadatele o informace právně kvalifikovat, podle jaké zákonné normy se informací na povinném subjektu domáhá. Vzhledem k obecné zásadě správního řízení, podle níž rozhodující je obsah samotného podání účastníka řízení, nikoliv jeho (případně nesprávné) označení, nelze z hlediska postupu povinného subjektu při vyřízení předmětné žádosti považovat za závazný odkaz žalobce na zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, obsažený v označení jeho žádosti. I přes tento odkaz je úkolem žalovaného posoudit, o jaké informace se ve skutečnosti jedná a podle kterého právního předpisu má při jejich poskytnutí, event. odepření jejich zpřístupnění, postupovat. Dospěje-li povinný subjekt (ministerstvo) při takovém posouzení k závěru, že žádané informace nejsou informacemi o stavu životního prostředí a přírodních zdrojů ve smyslu § 2 písm. a) zákona č. 123/1998 Sb., je namístě, aby žádost posoudil a rozhodl*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

o ní na základě obecné právní úpravy týkající se práva na svobodný přístup k informacím, jež je obsažena v zákoně č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím“.

16. To samé podle tohoto soudu samozřejmě platí i naopak. Rozhodným je vždy povaha požadované informace dle žádosti žadatele. V tomto směru soud dospěl k závěru, že žalobce ve své žádosti požadoval poskytnutí informací poskytovaných v režimu InfZ, neboť se jednalo o úpravu pracovní doby. Uzavřel proto, že žalovaný a Ministerstvo zdravotnictví žádost o informace posoudili a při jejím vyřizování postupovali podle správného předpisu.
 17. Soud se proto dále zabýval otázkou pasivní legitimace a tím, zda je žaloba proti nečinnosti správního orgánu použitelným prostředkem ochrany v dané věci. Soud vycházel z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017-40, www.nssoud.cz, ve kterém je uvedeno, že potvrzení postupu povinného subjektu podle § 16a odst. 6 písm. a) InfZ, vydané na základě stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. b) téhož zákona, není rozhodnutím o žádosti o poskytnutí informace. Jednotlivec se však stížností dle § 16a odst. 1 písm. b) či c) InfZ může domáhat vyřízení celého obsahu žádosti o informace. Bezvýsledným vyčerpáním této stížnosti jako prostředku ochrany proti nečinnosti (nedojde k rozhodnutí ve věci samé – odmítnutí či odložení žádosti, případně její části, či poskytnutí informace – tedy vyřízení celého obsahu žádosti) budou splněny podmínky pro podání žaloby dle § 79 s. ř. s. proti povinnému subjektu. Žalobce se v řízení před soudem může domáhat vydání rozhodnutí ve věci (obdobně jako v řízení před správním orgánem). Shledá-li soud žalobu důvodnou, nařídí povinnému subjektu, aby o žádosti rozhodl.
 18. Soud z kopie správního spisu postoupené žalovaným zjistil, že žalobce dne 11. 4. 2019 podal žádost o poskytnutí informace dle první věty druhého odstavce odůvodnění tohoto rozsudku. Žádost byla žalovanému doručena téhož dne a bylo jí přiděleno č. j. KSHUL 17556/2019. Žalovaný na ni žalobci odpověděl přípisem ze dne 23. 4. 2019, č. j. KHSUL 18903/2019, ve kterém žalobci sdělil, že *„požadovaná informace pokud se týče projektované doby, po kterou mají být pracovníci v pilařském závodu Pila Kovářská společnosti DABEN Kovářská s.r.o. v obci Kovářská vystaveni hluku dělicí pily je obsahem návrhu na zařazení prací do kategorií DABEN evidováno pod č.j. KHSUL 39687/2013 přijato krajskou hygienickou stanicí 31.10.2013, kde u dělníka dřevovýroby je uvedeno - rotace na jednotlivých pracovních pozicích (obsluha katru a zkracovací pily, ruční výroba palet, manipulace s dřevem ve venkovním prostoru - obsluha VZV, práce s ruční motorovou pilou), bezpečnostní přestávky dle § 9 odst. 6 NV č.272/2011. Expozice hluku je podložena Protokolem Zdravotního ústavu se sídlem v Ústí nad Labem č. 6755/2013 ze dne 17. 7. 2013, měření provedeno dne 24. 6. 2013.*
Vámi uváděný termín ‚Projektovaná doba‘ není uveden, neužívá se, vycházelo se z celosměnové práce v zátěži hlukem, s povinnými přestávkami, dále bylo zavedeno střídání pracovníků v průběhu směny na jiných pracovních pozicích s hlukovou zátěží nepřekračující limitní hodnoty“.
 19. Žalovaný tímto považoval žádost o poskytnutí informace ze dne 11. 4. 2019 za vyřízenou. Ne tak žalobce, který proti postupu žalovaného podal dne 27. 4. 2019 stížnost podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ, ve které namítl, že chybí údaj o tom, jak dlouho má trvat vystavení hluku dělicí pily. O tomto podání bylo rozhodnuto rozhodnutím Ministerstva zdravotnictví ze dne 9. 5. 2019, č.j. MZDR 20210/2019-2/PRO, tak, že se postup žalovaného potvrzuje. Ministerstvo uvedlo, že vystavení hluku dělicí pily má dle sdělení žalovaného trvat tak dlouho, aby byla splněna povinnost střídání pracovníků v průběhu
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

směny a dodrženy povinné přestávky. Citovalo zde § 9 odst. 6 nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, podle kterého *bezpečnostní přestávka se uplatní tehdy, pokud je práce vykonávána v expozici hluku překračujícím přípustný expoziční limit. První přestávka v trvání nejméně 15 minut se zařazuje nejpozději po 2 hodinách od započetí výkonu práce. Následné přestávky v trvání nejméně 10 minut se zařazují nejpozději po dalších 2 hodinách od ukončení předchozí přestávky. Poslední přestávka v trvání nejméně 10 minut se zařazuje nejpozději 1 hodinu před ukončením směny. Po dobu bezpečnostních přestávek nesmí být zaměstnanec exponován hluku překračujícím přípustný expoziční limit.* Dobu vystavení hluku podle ministerstva nelze specifikovat blíže, než jak bylo uvedeno žalovaným. Žalobci tak nemohla být poskytnuta informace o pevně stanovené době např. v hodinách.

20. Součástí spisu byl Protokol Zdravotního ústavu se sídlem v Ústí nad Labem č. 6755/2013 ze dne 17. 7. 2013 týkající se měření hluku v pracovním prostředí provedeného dne 24. 6. 2013 na základě objednávky společnosti Daben Kovářská, s.r.o. a návrh společnosti Daben Kovářská, s.r.o. na zařazení prací dělníka dřevovýroby do kategorií ze dne 10. 8. 2013, č. j. KHSUL 39887/2013, doručený žalovanému dne 31. 10. 2013. Součástí spisu dále bylo i rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2013, č. j. KHSUL 40564/2013, ze kterého soud zjistil, že práce dělníka dřevovýroby byla podle návrhu zaměstnavatele společnosti Daben Kovářská, s.r.o. doručeného dne 31. 10. 2013 a blíže nespecifikovaných údajů rozhodných pro zařazení dílčích faktorů pracovních podmínek zařazena do 3. kategorie práce dle kritérií stanovených vyhláškou č. 432/2003 Sb. ve znění vyhlášky č. 107/2013 Sb.
21. Ze spisového materiálu tedy soud zjistil, že žalobce vyčerpal prostředek proti nečinnosti žalovaného, jímž byla stížnost ze dne 27. 4. 2019, avšak její užití nevedlo dle žalobce k vyřízení celé žádosti, neboť postup žalovaného byl nadřízeným orgánem potvrzen. V takovém případě měl žalobce možnost obrátit se na soud s žalobou proti nečinnosti přímo povinného subjektu (žalovaného), aby mu bylo uloženo o celé žádosti rozhodnout, což žalobce učinil. Soudu tedy nic nebránilo přistoupit k meritornímu posouzení žaloby.
22. Předmětem přezkumu je otázka, zda žalovaný má povinnost vyřídit žádost žalobce o informace ze dne 11. 4. 2019, když dle žalobce dosud nebylo o celé žádosti věcně rozhodnuto, neboť mu nebyla poskytnuta informace o tom, jak dlouho má být pracovník vystaven hluku dělicí pily, a nebyly označeny další podklady k údajům o projektované době, jakou mají být pracovníci vystaveni hluku dělicí pily, kterými měl žalovaný podle žalobce disponovat.
23. Podle § 15 odst. 1 InfZ, pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen „rozhodnutí o odmítnutí žádosti“), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
24. Z InfZ mimo jiné vyplývá, že povinný subjekt může žádost vyřešit buď tak, že žádost odloží [§ 14 odst. 5 písm. a), c) InfZ], nebo žádosti vyhoví, tedy poskytne požadované informace [§ 14 odst. 5 písm. d) InfZ], nebo žádost odmítne [§ 15 odst. 1 InfZ].
25. Podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace může podat žadatel, kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí.
26. Každá žádost o poskytnutí informací podaná podle InfZ musí být celá vyřízena některým ze zákonem předpokládaných způsobů. Zákon přitom nedává povinnému subjektu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pravomoc k tomu, aby se doručitou žádostí či její částí nezabýval, tedy aby ji nijak nevyřídil (viz rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2016, č. j. 8 A 106/2016-40; ze dne 20. 7. 2017, č. j. 8 A 127/2016-390, www.nssoud.cz).

27. Ke shodným závěrům dospěla i odborná literatura (Jelínková, J., Tuháček, M.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář, Wolters Kluwer, Praha, 2017, komentář k § 14 odst. 5 InfZ), která uvádí, že: „[N]edojde-li k odložení žádosti pro nedostatek působnosti povinného subjektu (nebo pro nedoplnění žádosti), ani k vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 (z některého z důvodů ochrany informací podle § 7 až 11, event. jiného zákona, resp. pro faktický důvod neexistující informace, resp. pro neupřesnění žádosti), musí být informace poskytnuta ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění [či upřesnění žádosti, i když v tomto případě tak § 14 odst. 5 písm. d) nestanoví výslovně, zjevně opomenutím zákonodárce];...“
28. Jde-li o samotné vyřízení žádosti žalobce o informace ze dne 11. 4. 2019, soud má za to, že jí bylo v plném rozsahu vyhověno přípisem žalovaného ze dne 23. 4. 2019 ve spojení s rozhodnutím Ministerstva zdravotnictví ze dne 9. 5. 2019. Žádost žalobce totiž s ohledem na její znění („informace o projektované době, po kterou mají být pracovníci...vystaveni hluku“) bylo zcela legitimní vyložit tak, jak to učinil žalovaný, a sice jako dotaz na pravidla, která se vztahují na úpravu pracovní doby pracovníků, kteří budou v předmětném pilařském podle provedeného měření vystaveni hluku dělicí pily, a která stanoví, jak má vypadat pracovní doba těchto pracovníků zejména s ohledem na pravidelné bezpečnostní přestávky, během kterých nebudou moci být vystaveni hluku překračujícímu přípustný expoziční limit. Byla-li dále v žádosti též požadována informace o tom, čím je tato doba podložena (a poskytnutí konkrétních listin nebylo výslovně požadováno), bylo pak zcela postačující poukázat na to, že pracovní zařazení těchto pracovníků, a tím pádem i to, že se na ně vztahuje právní úprava § 9 odst. 6 nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, vyplývalo z provedeného měření dle protokolu Zdravotního ústavu a rozhodnutí jejich zaměstnavatele, který se rozhodl jim danou práci přidělit, dle jeho návrhu na zařazení prací do kategorií. Žalobcem namítané rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2013, č. j. KHSUL 40564/2013, bylo vydáno na základě těchto žalobci oznámených dokumentů. Toto rozhodnutí však není skutečností, na jejímž základě by se na pracovníky pilařského závodu vztahovalo zmíněné ustanovení nařízení vlády upravující jejich pracovní dobu. Tím je sama skutečnost, že práce nařízená jejich zaměstnavatelem je podle výsledků měření vykonávána v expozici hluku překračujícímu přípustný expoziční limit.
29. Informace o tom, jaká pravidla je třeba při rozložení pracovní doby u pracovníků vystavených hluku dělicí pily dodržovat, žalovanému známa byla a nepochybně spadala do jeho působnosti, žádost si tedy v tomto smyslu vyložil a žalobci informace o ní a tom, čím je podložena, také poskytnul. Na uvedeném závěru soudu nic nemění znění stížnosti žalobce ze dne 27. 4. 2019, ve které namítl nesdělení údaje o tom, jak dlouho má vystavení hluku dělicí pily trvat. Rozhodné z hlediska vymezení předmětu žádosti o informace totiž bylo znění žádosti žalobce ze dne 11. 4. 2019, ze které požadavek na poskytnutí této konkrétní informace nevyplýval. Stížnost podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ je svou povahou prostředkem ochrany proti nečinnosti povinného subjektu (viz rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017-40, www.nssoud.cz), tedy nikoli možností, jak doplnit, upravit či rozšířit předmět původní žádosti. Za tímto účelem by bylo třeba podat novou žádost o informace.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

30. Soud proto uzavřel, že žalovaný žádost o informace vyložil zcela legitimním způsobem a ta byla před podáním žaloby vyřízena tak, že požadované informace byly žalobci poskytnuty a žádost byla zcela vyčerpána. Šlo přitom o žádost dostatečně určitou a srozumitelnou, takže nebylo třeba odstraňovat její vady. Skutečnost, že žalobce v žádosti použil nestandardní formulaci „projektovaná doba“ a požadovanou informaci zřejmě neoznačil způsobem, který by vedl k získání jím skutečně chtěné informace, nelze klást k tíži žalovaného. Požadavku na informaci, čím je projektovaná doba podložena, bylo vyhověno označením žádosti č. j. KHSUL 39687/2013 a protokolu Zdravotního ústavu se sídlem v Ústí nad Labem č. 6755/2013. Skutečnost, že údaje z těchto listin – konkrétně protokolu – byly použity i v jiných listinách, což se prokazatelně stalo v případě akustické studie EKOLA group, spol. s r. o., a podle tvrzení žalobce dále i v závazném stanovisku žalovaného ze dne 11. 6. 2014, č. j. KHSUL 23441/2014, které mělo z této studie vycházet, je bez významu, neboť v těchto případech šlo pouze o jiné (další) využití dat z označených podkladů, nikoli o podklady k požadované informaci.
31. Bez relevance pro předmět tohoto řízení je tvrzení žalobce, ve kterém namítal nedostatky rozhodnutí žalovaného vydaného podle § 37 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví. Stejně tak jsou z tohoto hlediska irelevantní žalobcem v replice tvrzená možná pochybení, kterých se měl žalovaný dopustit, ačkoli měl poznatky o tom, že v pilařském podniku v roce 2015 zaměstnavatel přistoupil ke změně technologie příčného krácení řeziva na daleko hlučnější zařízení s vibracemi a exhalacemi. Předmětem nynějšího řízení, které se týká pouze poskytnutí informací, totiž nemohou být otázky, zda žalovaným vydané rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem či jiná údajná pochybení žalovaného, kterých se měl dopustit při plnění úkolů jemu zákonem svěřeným. Soud se proto těmito námitkami nezabýval.
32. Pro úplnost soud dodává, že se nezabýval ani tvrzením žalovaného, podle kterého má zástupce žalobce svou činností zneužívat právo na informace, neboť tato otázka nebyla v řízení o žádosti o poskytnutí informace řešena a pro posouzení této žaloby není relevantní.
33. Z uvedených důvodů soud v souladu s § 52 s. ř. s. jako nadbytečné zamítl návrhy na provedení důkazů, kterými měly být záznam z šetření Ministerstva životního prostředí ze dne 12. 2. 2015, spis vedený žalovaným k závazným stanoviskům ke stavbě „Pila Kovářská“, spis vedený žalovaným ke kategorizaci prací u zaměstnavatele Daben Kovářská, s.r.o., spis vedený žalovaným k podnětům k šetření porušení § 37 odst. 5 zákona o ochraně veřejného zdraví zaměstnavatelem Daben Kovářská, s.r.o., 166 ks podání podle žalobce zmiňovaných žalovaným, kterými se měl JUDr. Walter od roku 2013 obrátit na žalovaného, interní evidence podání žalovaného ke dni 19. 6. 2019, přípis ze dne 25. 4. 2016, č. j. KHSUL 17269/2016, přípis ze dne 29. 10. 2018, č. j. KSHUL 51576/2018, úřední záznam z jednání ze dne 1. 11. 2018 a závazné stanovisko žalovaného ze dne 11. 6. 2014, č. j. KHSUL 23441/2014.
34. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že u žalovaného neshledal ke dni vydání tohoto rozsudku nečinnost ve smyslu ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s., a tudíž předmětnou žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou a výrokem I. rozsudku ji podle ustanovení § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
35. Současně soud v souladu s ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 5. srpna 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.